

VODNÁŘ

Nicholas Jordan přišel na svět nikoli pod hvězdným nebem, nýbrž v edenvaleské nemocnici – neokázalé cihlové budově na okraji městečka, jemuž chyběla banka, zato mělo čtyři hospody, jeden bazén, šest servisních klubů a s nelibostí trpěná omezení odběru vody každé léto. Nemocnici obklopovaly záhony zářivě růžových buganvilií a obdélníky žíznícího trávníku a nebe nad jeho rozpálenou plechovou střechou mělo ve chvíli narození malého Nicka oslnivě modrou barvu únorového poledne na jižní polokouli.

A přesto tam hvězdy *byly*. Daleko nad bezmračným žářem troposféry, nad příkryvkou ozónu ve stratosféře, nad mezosférou a termosférou, ionosférou, exosférou a magnetosférou byly hvězdy. Celé miliony teček na temném plátně vesmíru, které po svých drahách právě dokroužily do přesné konfigurace, jež zůstane navždy otištěna do duše Nicholase Jordana.

Joanna Jordanová – Beran, majitelka a provozovatelka edenvaleského kadeřnického salonu Hřebínek, děsivě přesná branková útočnice netballového týmu Edenvale Stars a dvojnásobná držitelka titulu Miss Eden Valley – nepřemýšlela v prvních hodinách po synově narození o hvězdách. Šťastná a rozčuchaná ležela v jediném porodním pokoji nemocnice, hleděla do tvářičky malého Nicka a objevovala v ní vlivy poněkud přízemnější povahy.

„Má tvůj nos,“ zamumlala ke svému manželovi.

A měla úplnou pravdu. Nosík jejího děťátka byl dokonale miniaturní replikou nosu, který znala a milovala, nosu ve tváři Marka Jordana – Býka, ramenatého někdejšího obránce australského fotbalového týmu a nynějšího finančního poradce v tričku s límečkem, milovníka pečeného cheesecaku a bezmocného obdivovatele dlouhonožných žen.

„Ale *tvoje* uši,“ podotkl Mark, a když uhladil chomáček tmavých vlásků, které jako chmýří pokrývaly Nickovu novorozenou hlavičku, měl pocit, jako by mu ruce zničehonic narostly do obřích rozměrů.

A tak si Joanna a Mark prohlíželi svého synka a snažili se vystopovat původ jeho tvářiček, čela a prstů na rukou i na nohou. Novopečení rodiče našli ozvěnu Markova bratra v širokém posazení chlapečkových očí a špetku Joanniny matky v jeho plných, výmluvných rtech.

Nikde však nenašli a ani nehledali stopu po Sadalsuudu, žlutém velebrovi planoucím nějakých 537 světelných let od Země. Ani méně nápadný dotyk mlhoviny Helix nebo jakéhokoli jiného nebeského tělesa tvořícího rozlehlé souhvězdí Vodnáře, v jehož hájemství se slunce nacházelo v čase narození jejich děťátka.

Při pohledu na zrníčka osudu rozhozená po nativním horoskopu malého Nicka by vám astrolog možná řekl, že z tohoto novorozence vyroste člověk originální až lehce excentrický, tvořivý a pečující, ovšem obdařený takovou soutěživostí, že jeho sourozenci by raději snědli plný talíř růžičkové kapusty, než aby s ním hráli Monopoly. Nevynechá žádný maškarní večírek a bude mít sklon přivést si domů každého hladovějícího psa a zablěšenou kočku, na kterou narazí.

Tentýž astrolog by si možná dovolil vlídný úsměv, kterým by doprovodil své sdělení, že od puberty bude Nick neochvěj-

ným vyznavačem hvězd. Nickovi se bude líbit, že je Vodnář – tedy znamení, jež si bude spojovat s novátorským a originálním myšlením, ale také s létem, hudebními festivaly a svůdnými mladými hipisáčkami, co voní po pačuli a sexu.

V den Nickova narození nicméně nebyl žádný astrolog po ruce a tím jediným, kdo tehdy vyslovil Nickovu astrologickou předpověď, byla kamarádka Joanny Jordanové, Mandy Carmichaelová. Mandy – Blíženec s dolíčky ve tvářích, milovaná rosnička regionální televize, blažená novomanželka a fanynka ABBY – dorazila do nemocnice jako hodná kmotřička víla přímo z práce. Obličej měla stále pokrytý silnou vrstvou podkladového krému, na nohou lodičky s vysokým podpatkem a v náručí ohromného modrého medvěda a pugét chryzantém z obchoďáku. Zanedlouho si ale medvěd už hověl v křesle, chryzantémy kvetly v zavařovačce s vodou a Mandy stála naboso u postele a s nekonečnou něhou chovala prvorozené děťátko své kamarádky.

„Tak Vodnářek, hm?“ zadumala a oči se jí zamžily. „Nečekej, že bude jako ty nebo Mark, dobře, JoJo? Vodnáři jsou jiní. Vid, že ano, drobečku?“

„No, doufám, že to bude sportovec,“ poznamenala Jo. „Mark už mu koupil tenisovou raketu.“

„Takže z něj nejspíš bude umělec. Nebo tanečník. Co ty na to, moje zlatíčko?“

Mandy vsunula prst do zavírající se hvězdičky Nickovy dlaně a na okamžik zcela netypicky ztratila řeč. Pak vydechla: „Je nádherný, Jo. Prostě nádherný.“

Než Mandy vyšla z nemocnice, venku padl soumrak a přinesl s sebou vánek chladivý jako melancholická nálada, která se jí zmocnila cestou přes vysušenou trávu – stále naboso – k parkovišti. Západní nebe bylo kouřově modré a nízko nad obzorem

se po něm táhly šmouhy narůžovělých mraků, avšak na východě už houstnoucí tmou prosvítlo několik nedočkavých hvězd. Mandy se usadila za volant a dlouhou chvíli hvězdy pozorovala. V nose stále cítila vůni miminka.

Následující pátek v Curlew Court – slepé ulici nově vystavěné části Edenvale plné betonových obrubníků a přízemních domků s plechovými střechami, posekaných trávníků a mladých eukalyptů obehnaných plastovými ochrannými plůtky – se Drew Carmichael převalil na záda a řekl: „No páni.“

Vedle sebe, na trampolíně vypůjčené od souseda, měl prázdnou lahev likéru Baileys, dvě použité skleničky a svoji zpoceňnou, usměvavou, napůl svlečenou manželku. Drew – Váha, zemědělský poradce, amatérský nadšenec do létání, znalec Pink Floyd a nedostizný hráč na neviditelnou kytaru před zrcadlem v ložnici – se před necelou hodinou vrátil domů z dvoutýdenní služební cesty a měl pocit, že byl zcela záměrně přepaden a zpusťoš. Ještěže sousedé odjeli na dovolenou na Zlaté pobřeží.

„Mmmmm,“ zamumlala Mandy a usmála se na hvězdné nebe.

Drew se zvedl na lokti a podíval se na svou ženu. Viděl stín na její tváři tam, kde se v ní tvořil dolíček, a cítil vůni rošťárny z její vlhké kůže.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se a položil dlaň na bledou, měkkou kůži jejího odhaleného břicha. „Hm?“

„No promiň,“ opáčila a pleskla ho po ruce, ale zároveň se spokojeně usmála, „jsem vdaná žena. Nesahej na věci, které si nemůžeš dovolit.“

Polechtal ji a ona se zasmála.

„Co máš za lubem?“

„Za lubem?“ zopakovala. „Za lubem. Jen... se dívám na hvězdy.“

Trošku opilý a bezvýhradně šťastný si Drew složil ruce pod hlavou a po vzoru své ženy se zadíval nad sebe do vesmíru.

Té únorové noci zadělali Carmichaelovi na malou holčičku, která se narodí v časných hodinách jednoho listopadového rána pod znamením Střelce. Na svět přijde droboučká a dokonalá, s hlavičkou pokrytou jemnější verzí světle hnědých vlasů, které se nakonec zkudrnatí kolem ostrých rysů její tváře. Oči bude mít oříškové, bradu špičatou a její rty – stejně jako ty matčiny – budou výrazně vykrojené. Její tmavé obočí – jako to otčovo – bude rovné a takřka strohé.

Astrolog by možná předpověděl, že z téhle holčičky vyroste přímá osobnost; hravá, byť se sklony k puntičkářství. Zamíluje si slova, v devíti letech se objeví v dětské televizní soutěži v hláskování (kterou vyhraje) a málokdy ji zastihnete bez psacího pera strčeného za uchem. Její noční stolek se bude věčně prohýbat pod hromadou knih (těch přečtených, rozečtených i připravených ke čtení), mezi nimiž dost možná najdete ukrytý katalog Howards Storage World nebo Ikea, protože hltání rad na ukládání oblečení se stane její celoživotní, ovšem tajnou vášní. Paměť bude mít stejně bezvadnou jako nablýskaná kartotéka z nereznoucí oceli, a dokonce ani jejím textovým zprávám nebude chybět dokonalá úprava a bezchybná interpunkce.

Astrolog by mohl s posmutnělým potřesením hlavou přesně předpovědět i to, že tahle dívenka nebude mít ani v dospělosti žádnou úctu ke hvězdám. Upřímně řečeno, horoskopy bude považovat za snůšku nesmyslných žvástů.

„Justine,“ zamumlala si Mandy spíš pro sebe.

„Cože?“ optal se Drew.

„Jus-tine,“ zopakovala Mandy zřetelněji. „Líbí se ti to jméno?“

„Kdo je Justine?“ zeptal se Drew zmateně.

Uvidíš, pomyslela si Mandy. Uvidíš.